

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

w sprawie **J. J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 27 maja 2024r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2024r.

(I KO 6/24) o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca

1971r. (Rw. 593/71) zmieniającym wyrok Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we

Wrocławiu z dnia 26 kwietnia 1971r. (So-75/71),

na podstawie art. 545§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zażalenie skazanego nie mogło zostać uwzględnione.

W dniu 20 marca 2024r. postanowieniem w sprawie I KO 6/24 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego osobiście przez skazanego, wobec jego oczywistej bezzasadności. Powodem takiego rozstrzygnięcia, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia,

było to, że wnioskodawca nie wskazał w swym piśmie żadnych podstaw wznowieniowych wynikających z art. 540 k.p.k., czy art. 540 a lub b k.p.k.

Wnioskodawca składając zażalenie na to postanowienie również nie wskazał żadnych okoliczności, które uzasadniałyby złożenie wniosku o wznowienie postępowania. W jego ocenie wydane przeciwko niemu orzeczenia są niesprawiedliwe, co w istocie uzasadniało złożenie rozpoznawanego wniosku.

W piśmie z dnia 22 kwietnia 2024r. wnioskodawca uzupełnił swoją argumentację mającą uzasadniać „unieważnienie wyroku” i podał, że jego żona i córka złożyły w sprawie fałszywe zeznania, które były jedynymi dowodami w sprawie.

Zażalenie nie jest zasadne, a skarżone rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego jest słuszne.

Przed wszystkim wskazać trzeba tu na następujące okoliczności:

- instytucja unieważnienia wyroku znana jest obecnie polskiemu procesowi karnemu jedynie na gruncie ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 1991r., nr 34, poz. 149 ze zm.), a sprawa wnioskodawcy nie należy do tej kategorii,

- nie ma możliwości unieważniania wyroków w oparciu o przepisy k.p.k.,
- przyjmując, że wolą J. J. było złożenie wniosku o wznowienie postępowania, stwierdzić trzeba, że prawomocnie zakończone postępowanie można wznowić, wyłącznie wówczas, gdy zaistnieje jedna z przesłanek ściśle opisanych w art. 540 oraz art. 540 a i b k.p.k.,

- jedną z przesłanek wznowienia postępowania jest okoliczność, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, lecz okoliczność ta – w tym wypadku fakt złożenia fałszywych zeznań, musi być stwierdzony prawomocnym wyrokiem (art. 541§1 k.p.k.), obecnie, po ponad 50 latach, wydanie takiego wyroku, choćby ze względu na przedawnienie karalności opisanych przez wnioskodawcę czynów, nie jest możliwe. Wnioskodawca nie przedstawił też żadnych nowych dowodów na poparcie swych twierdzeń, które uzasadniałyby wznowienie postępowania pomimo zachodzenia przyczyny wymienionej w art. 17§1 pkt 6 k.p.k.

W tej sytuacji nie można było uwzględnić zażalenia wnioskodawcy.

Zauważyć można jedynie, że skoro J. J. w swych pismach przedstawił argumentację wskazującą na to, iż w jego ocenie, w trakcie prowadzenia postępowań karnych przeciwko niemu, doszło do rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść zapadłych w sprawie wyroków, to jest to bardziej materia postępowania kasacyjnego niż wznowieniowego. Może on zatem zwrócić się z wnioskiem do podmiotów szczególnych wskazanych w art. 521 k.p.k., a więc do Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich, o wywiedzenie w jego imieniu kasacji od wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1971r.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Przewodniczący: SSN (Tomasz Artymiuk)

Sędziowie: SN (Jerzy Grubba)

SN (Jarosław Matras)

[PGW]

[ms]